

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

ARXIU / ALBERT BERTRAN

►► Un lladre llença la cartera que acaba de robar al metro, el 2011.

Estratègies 2.0 dels lladres

Un edifici amb una bastida. Obres a l'Eixample i un home, un lladre 2.0. Ell toca un timbre. Ve per unes esquerdes que hi ha al pis, diu. In'hi ha. Una dona obre la porta i ell explica que té el permís de la presidenta de l'escala, i la cita pel nom i el cognom. També diu el nom de l'empresa que s'encarrega de les obres a l'edifici. Ell treu un mòbil i fa les fotos. ¿No deu tenir una escala? La dona desapareix a buscar l'escala. La necessita perquè no arriba a captar la imatge de l'esquerda del sostre. Quan ella se'n va, ell entra a l'habitació del matrimoni. Ella torna i ell és al lloc on era. Fa les fotos i se'n va. Porta un paquet sota el braç. A l'escala es creua amb el marit de la dona. Qui sap per què, però qui

m'ho explica em diu que el marit es fixa en el paquet. Era una capsa amb joies.

Ciutat Vella. «És un home vestit

**La dona va deixar
passar el lladre. Ell li
va saber dir fins i tot el
nom de la presidenta**

de negre», crida la noia. Li acaben de robar l'ordinador en un bar. A la gravació es veu que la lladre és una dona rossa i que és una lladre tore-
ra. «A les imatges –explica el propietari del bar– es veu com la noia porta un abric i es nota que sap que entre aquell grup de noies hi ha un

ordinador. S'asseu al seu costat, però mentre es va asseient fa una espècie de passada a l'estil torero amb l'abric i ja té la bossa. L'arrossega i, al cap d'una estona, surt amb la bossa aliena com si fos seva. A fora l'espera un còmplice. Canvi de bosses».

En aquella mateixa càmera, en aquell mateix bar, hi ha una altra gravació. En aquest cas el robatori 2.0 és amb una mà falsa. Entra una altra noia, porta una motxilla al davant –ben normal amb tants carteristes que hi ha– i el propietari del bar es fixa en ella. El lladre té alguna cosa que fa que no el recordis.

Braços plegats, diu que espera el seu marit. A la càmera muda, es veu que un dels braços és de plàstic. Amb el de carn i ossos, ha furgat en un abric i se n'ha emportat un moneder.

L'últim robatori d'aquesta crònica és al Guinardó, però podria escriure dels lladres que obren les furgonetes de repartiment a l'Eixample o dels grups que envolten els turistes al Raval o que al metro algunes vegades sents la veu d'un operari alertant de la presència de carteristes allà, en aquell moment. La gent calla, mira al voltant, es busca la cartera, segueix el viatge immòbil.

Al Guinardó. Acaben de dir a la tele que la factura de la llum baixa-
rà. Sona el timbre i una noia ensenya la identificació d'una companyia. Diu a qui li obre la porta que els han cobrat en excés, que la factura baixa (és una lladre informada), però que a més hi ha hagut un error de facturació en aquella casa en concret.

S. li ensenya una factura. Ella ja el tracta pel nom, l'acaba de llegir, i li demana el DNI perquè ha de fer-ne una foto. L'home no se'n fia; hi ha alguna cosa que no està bé. Li diu que no li donarà el DNI. La noia rondina, ell assegura que trucarà a la policia i ella se'n va. L'home truca a la companyia. «Em van dir que no havien enviat a ningú», explica. ≡



cgaya@elperiodico.com